

ע"פ 60383/03/15 - שאול פרץ, מיכאל פרץ, ישראל פרץ, חברת פרץ שאול ובניו בע"מ נגד סימי בטיטו, דניאל בטיטו

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 60383-03-15 פרץ ואח' נ' בטיטו ואח'

מספר בקשה: 12

בפני כבוד השופטת אסתר הלמן
המבקשים

1. שאול פרץ
2. מיכאל פרץ
3. ישראל פרץ
4. חברת פרץ שאול ובניו בע"מ

נגד
המשיבים

1. סימי בטיטו
2. דניאל בטיטו

החלטה

1. ביום 16/06/15 נדחה ערעור שהגישו המבקשים על החלטת בית המשפט קמא לכופ עליהם ביצוע פסק דין, באמצעות הטלת קנסות, במסגרת הליך לפי פקודת ביזיון בית המשפט.

2. פסק הדין והחלטת בית המשפט קמא נגעו לשני חיובים:

- איסור על כניסתן של למעלה משתי משאיות לעסק המנוהל על ידי המבקשים במשק השכן למשק המשיבים במושב אביבים.

- צו המורה למבקשים להסיר סככה שנבנתה על שביל הגישה ללול של משפחת בטיטו, (להלן: "השביל"), והשבת המצב לקדמותו (להלן: "הצו").

3. ביום 08/07/15 הגישו המבקשים בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין בכל הנוגע להשבת מצב השביל לקדמותו. בבקשה נטען, כי סיכויי הערעור הים טובים, לאור העובדה שטענות המבקשים הן משפטיות ועובדתיות כבדות משקל. מאזן הנוחות נוטה לטענתם, לטובתם, שכן ביצוע הצו יצור מצב בלתי הפיך, יפגע ובזכויותיהם הקנייניות, לאחר שכבר משנות ה-90 אין הוא משמש את משפחת בטיטו. בכל הנוגע לרווחתם המידית של המשיבים, ביצעו המבקשים את הצו, כאשר צמצמו כניסת המשאיות למתחם.

בבקשה עתרו המבקשים ליתן להם ארכה רטרואקטיבית, ממועד מתן פסק הדין, לביצוע הצו.

עמוד 1

4. המשיבים מתנגדים לבקשה. לטענתם, דין הבקשה להידחות ולו מפאת העובדה שהוגשה 23 ימים לאחר מתן פסק הדין. עוד נטען, כי אין כל אפשרות לעיכוב ביצוע פסק הדין רטרואקטיבית, כפי שנתבקש.

המשיבים מוסיפים, כי החיובים שהוטלו על המבקשים הושטו עליהם בפסק דין מוסכם, שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בערעור, שהוא חלוט.

לטענת המשיבים, הבקשה נגועה בחוסר תום לב ויש לדחות את טענת המבקשים לפגיעה בזכותם הקניינית, שכן הצו מורה להם להרוס בנייה בלתי חוקית שבנו על השביל. טענתם לזכות קניינית בשביל כבר נדחתה בעבר בפסקי דינים של בית המשפט השלום והמחוזי בתיק המקורי. המשיבים מבקשים לדחות את הבקשה, בשל העדר סיכויים ומאזן הנוחות שנוטה לקיום פסק הדין.

דין והכרעה:

5. דין הבקשה להידחות, מן הנימוקים שיובאו להלן:

הכלל הוא, כי הגשת הערעור כשלעצמה, איננה מעכבת ביצועו של פסק הדין.

במקרה דנן, מאזן השיקולים מטה את הכף לטובת המשיבים, בשל הצטברותם של הנתונים שלהלן:

(א) פסק הדין המקורי (שניתן בתביעה שהוגשה על ידי המנוחים בטיטו ז"ל) ניתן ביום 09/10/11; אז נדחו טענות המבקשים, באשר לזכותם בשביל והם חויבו לסלק ידם, לפנותו ולהשיב את מצבו לקדמותו.

(ב) על פסק הדין האמור הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת, וביום 21/06/12 ניתן פסק דין **בהסכמה**, בו סוכם כי הקביעה בנוגע לשביל תיוותר על כנה, קרי, על המבקשים להשיב את החזקה בו למשפחת בטיטו, לאחר השבת המצב לקדמותו.

(ג) המבקשים לא קיימו את האמור בפסקי הדין הללו, ולכן נאלצו המשיבים לפעול לאכיפת הצו. בינתיים הלכו לעולמם המשיבים, בני הזוג בטיטו ז"ל, ובית המשפט נדרש לבחון את ההשלכה שיש לכך על הבקשה לאכיפת פסק הדין. בית משפט קמא שוכנע כי יש לאכוף על המבקשים קיום הצו. בפסק הדין בערעור כאן נדחו טענות המבקשים והצו נאכף.

(ד) פסק הדין ניתן במעמד הצדדים, למרות האמור חלפו 22 יום עד שהוגשה הבקשה שלפני.

(ה) מבחינת סיכויי הערעור, אכן לא ניתן לומר כי הסיכויים הינם קלושים, שכן הערעור מכון, בעיקרו, כנגד מסקנות וקביעות משפטיות. יחד עם זאת, מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובת המשיבים, אשר כבר לפני שנים הוכחה זכותם בשביל (בפסק דין חלוט שניתן בהסכמה), ונשללה זכותם להשתמש בו בכל אותה תקופה; אף שהמבקשים מודעים היטב לכך שהיה עליהם להסיר את שבנו על השביל ולפנותו. בנסיבות אלה, לא ניתן לקבל את הטענה לפגיעה בזכות הקניין של המבקשים והנזק הצפוי להם איננו שקול לנזק הנגרם למשיבים.

6. סוף דבר, וכאמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים, בהקדם.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ה, 12 יולי 2015, בהעדר הצדדים.